

DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 21 maj 2015 (*)

”Begäran om förhandsavgörande – Fri rörlighet för kapital – Undantag – Kapitalrörelser som gäller tillhandahållande av finansiella tjänster – Nationell lagstiftning som föreskriver en schablonskatt på kapitalinkomst från andelar i utländska investeringsfonder – Svarta fonder”

I mål C-560/13,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Bundesfinanzhof (Tyskland) genom beslut av den 6 augusti 2013, som inkom till domstolen den 30 oktober 2013, i målet

Finanzamt Ulm

mot

Ingeborg Wagner-Raith,

ytterligare deltagare i rättegången:

Bundesministerium der Finanzen,

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden A. Tizzano samt domarna S. Rodin, E. Levits (referent), M. Berger och F. Biltgen,

generaladvokat: P. Mengozzi,

justitiesekreterare: handläggaren K. Malacek,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 20 november 2014,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- Ingeborg Wagner-Raith, genom U. Ziegler, Rechtsanwalt,
- Tysklands regering, genom T. Henze och A. Wiedmann samt K. Petersen, samtliga i egenskap av ombud,
- Italiens regering, genom G. Palmieri, i egenskap av ombud, biträdd av P. Gentili, avvocato dello Stato,
- Förenade kungarikets regering, genom S. Brighthouse, i egenskap av ombud, biträdd av K. Bacon, barrister,

– Europeiska kommissionen, genom T. Scharf, A. Cordewener och W. Roels, samtliga i egenskap av ombud,

och efter att den 18 december 2014 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande, följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 64.1 FEUF.

2 Begäran har framställts i ett mål mellan Ingeborg Wagner-Raith, arvtagare till Maria Schweier, och Finanzamt Ulm (skattemyndigheten i Ulm) angående betalning av skatt på kapitalinkomster från andelar i investeringsfonder med säte på Caymanöarna (ett utomeuropeiskt territorium tillhörande Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland).

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

3 I artikel 1.1 i rådets direktiv 88/361/EEG av den 24 juni 1988 för genomförandet av artikel 67 i fördraget (artikeln upphävd genom Amsterdamfördraget) (EGT L 178, s. 5; svensk specialutgåva, område 10, volym 1, s. 44), föreskrivs att "[i] den mån annat inte föreskrivs i det följande skall medlemsstaterna avskaffa restriktioner för kapitalrörelser mellan personer bosatta i medlemsstaterna. För att underlätta tillämpning av detta direktiv skall kapitalrörelser klassificeras i enlighet med nomenklaturen i bilaga 1."

4 Bland de kapitalrörelser som räknas upp i bilaga 1 i direktiv 88/361 återfinns, under rubriken "Direkta investeringar", förvärv av del i nya eller befintliga företag i syfte att upprätta eller att vidmakthålla varaktiga ekonomiska relationer.

5 Under punkt IV i nämnda bilaga, med rubriken "Aktiviteter med andelar utgivna av företag för kollektiva investeringar", återfinns, i del A avseende "Transaktioner i andelar utfärdade av företag för kollektiva investeringar", bland annat inlänningars förvärv av utländska andelar som omsätts på en fondbörs och inlänningars förvärv av utländska andelar som inte omsätts på en fondbörs.

6 I "förklaringarna" till denna bilaga anges följande:

"I denna nomenklatur och i direktivet skall följande uttryck ha den innebörd som framgår nedan.

Direkta investeringar

Investeringar av alla slag som görs av fysiska personer eller av handels- eller industriföretag eller finansiella företag och som har till syfte att upprätta varaktiga och direkta relationer mellan den person som tillhandahåller kapitalet och den företagare eller det företag som får tillgång till kapitalet för sin ekonomiska verksamhet. Detta begrepp skall således förstås i vidaste bemärkelse.

...

I fråga om de företag som nämns under I-2 i nomenklaturen och som är aktiebolag föreligger delägande genom direkt investering, då den aktiepost som innehas av en fysisk person, något annat företag eller någon annan aktieägare gör det möjligt för innehavaren att, i enlighet med nationell lagstiftning om aktiebolag eller på annan grund, effektivt medverka i ledningen eller

kontrollen av bolaget.

...”

Tysk rätt

7 I 17 § i lagen om försäljning av utländska investeringsandelar och om beskattning av avkastningen från utländska investeringsandelar (Gesetz über den Vertrieb ausländischer Investmentanteile und über die Besteuerung der Erträge aus ausländischen Investmentanteilen), av den 28 juli 1969 (BGBl. 1969 I, s. 986), i dess lydelse som var tillämplig mellan den 1 januari 2002 och den 31 december 2003 (nedan kallad AuslInvestmG), föreskrevs följande avseende beskattning av avkastningen från utländska investeringsandelar:

”1) Utdelning på andelar i utländska investeringsbolag ... utgör inkomst av kapital i den mening som avses i 20 § stycke 1 punkt 1 i lagen om inkomstskatt (Einkommensteuergesetz), ...

...

3) Styckena 1–2a ska enbart tillämpas:

1. a) när det utländska investeringsbolaget har meddelat myndigheten att det avser att sälja utländska andelar som omfattas av denna lag genom att bjuda ut dem till allmänheten, genom reklam till allmänheten eller på liknande sätt ..., eller

b) när sådana utländska andelar som får handlas på en tysk börs eller på den reglerade marknaden, inte säljs genom att de bjuds ut till allmänheten eller genom reklam till allmänheten eller på liknande sätt (1 § stycke 2), med undantag för de tillkännagivanden som börsen föreskriver, och när det utländska investeringsbolaget har utsett en företrädare med säte eller hemvist inom tillämpningsområdet för denna lag, som kan företräda det gentemot skattemyndigheterna och vid skattedomstolarna, och

2. när det utländska investeringsbolaget vid varje utdelning lämnar meddelande på tyska till innehavarna ... av de utländska andelarna [i vilket ska anges beloppet för utdelningen per investerad andel och vissa särskilda belopp].

...

och på begäran kan styrka att dessa uppgifter är riktiga.”

8 18 § AuslInvestmG, i dess lydelse som var tillämplig mellan den 30 december 1993 och den 31 december 2000, föreskrev följande:

”1) Om villkoren i 17 § inte är uppfyllda ska utdelning från andelar i utländska investeringar ... utgöra kapitalvinst i den mening som avses i 20 § stycke 1 punkt 1 i lagen om inkomstskatt ...

2) De beskattningsunderlag som avses i stycke 1 ska styrkas. De handlingar som upprättas i detta syfte ska avfattas på tyska eller bifogas en tysk översättning. Det utländska investeringsbolaget ska utse en företrädare med säte eller hemvist inom tillämpningsområdet för denna lag, som kan företräda det gentemot skattemyndigheterna och vid skattedomstolarna.

3) Om intyget inte lämnas på föreskrivet sätt eller om ingen företrädare utses, ska utdelningen på utländska andelar och 90 procent av överskottet fastställas för mottagaren, vilket beräknas utifrån det första under kalenderåret fastställda återköpspriset och det senaste under kalenderåret fastställda återköpspriset för en utländsk andel. Minst 10 procent av det senaste återköpspriset

under kalenderåret ska fastställas. ...”

9 Lagen om investeringsbolag (Gesetz über Kapitalanlagegesellschaften), i dess lydelse som var tillämplig under den period som är aktuell i det nationella målet, föreskrev i huvudsak att andelsägarna ska beskattas i enlighet med ”principen om transparens”, det vill säga att de behandlades som om de själva direkt hade haft inkomster från den gemensamma portföljen.

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

10 Under åren 1997–2003 hade Maria Schweier en depå i LGT Bank AG (nedan kallad LGT) i Liechtenstein, som bland annat innehöll andelar i investeringsfonder med säte på Caymanöarna. Dessa investeringsfonder, vilka inte uppfyllde kraven avseende deklaration, tillstånd och bevis i 17 § stycke 3 AuslInvestmG, och för vilka det inte befullmäktigats en företrädare med tillämpning av 18 § stycke 2 tredje meningen i samma lag, ansågs i Tyskland, mot denna bakgrund, utgöra så kallade ”svarta” fonder, på vilka 18 § stycke 3 AuslInvestmG var tillämplig.

11 Under år 2008 uppgav Maria Schweier för första gången till Finanzamt Ulm att hon under de aktuella åren bland annat hade haft kapitalinkomst från depån hos LGT. Efter att hon beräknat beloppet för denna inkomst på grundval av handlingar som LGT hade ställt till förfogande, deklarerade hon, genom korrigerade självdeklarationer, denna till nämnda skattemyndighet varefter hon, med tillämpning av 18 § stycke 3 AuslInvestmG, fastställde ett schablonbelopp för vart och ett av de berörda beskattningsåren.

12 Den berörda skattemyndigheten ändrade Maria Schweiers taxeringsbeslut för de aktuella åren, och fastställde beloppen för hennes kapitalinkomst från fonderna hos LGT Bank till 44 970,69 euro för år 1997, till 63 779,07 euro för år 1998, till 106 826,16 euro för år 1999, till 94 999,24 euro för år 2000, till 96 055,10 euro för år 2001, till 100 157,99 euro för år 2002 och till 116 823,07 euro för år 2003, det vill säga sammanlagt till 623 611,32 euro.

13 Maria Schweier lämnade in ett klagomål mot denna ytterligare beskattning och gjorde gällande att schablonbeskattningen i 18 § stycke 3 AuslInvestmG stred mot principen om den fria rörligheten för kapital. Hon gjorde därvid gällande att den ytterligare beskattningen endast borde grundas på hennes faktiska inkomst som först måste fastställas. Maria Schweier yrkade att hennes inkomst skulle beskattas med tillämpning av 18 § stycke 1 AuslInvestmG och tillhandhöll skattemyndigheten de handlingar och beräkningar som behövdes i detta syfte.

14 Efter det att Finanzamt Ulm avslagit klagomålet, överklagade Maria Schweier till Finanzgericht i Baden-Württemberg (domstol i första instans i Baden-Württemberg för mål om skatter, tullar och avgifter). I dom av den 27 februari 2012 biföll denna domstol talan till övervägande del och slog fast att 18 § stycke 3 AuslInvestmG stred mot den fria rörligheten för kapital och att Maria Schweiers faktiska kapitalinkomst från de berörda andelarna var lägre för varje aktuellt beskattningsår än vad som fastställts med tillämpning av 18 § stycke 3 AuslInvestmG, närmare bestämt totalt 260 872,97 euro. Finanzamt Ulm överklagade denna dom till Bundesfinanzhof (federal högsta domstol för mål om skatter, tullar och avgifter).

15 I överklagandet har Finanzamt Ulm gjort gällande att 18 § stycke 3 AuslInvestmG ska tillämpas i det nationella målet, eftersom denna bestämmelse omfattas av ”standstill-klausulen” i artikel 64.1 FEUF. För det första är investeringsfonders ageranden nämligen oupplösligen förbundna till beskattningen av investerarna, varför 18 § stycke 3 AuslInvestmG inte enbart avser investerarna utan också själva investeringsfonden, och gäller alltså tillhandahållande av finansiella tjänster i den mening som avses i artikel 64.1 FEUF. För det andra utgör delägandet i en fond en direktinvestering.

16 Enligt den hänskjutande domstolen kan schablonbeskattningen enligt 18 § stycke 3 AuslInvestmG avskräcka tyska investerare från att investera i fonder som inte uppfyller kraven i 17 § och i 18 § stycke 1 AuslInvestmG eftersom denna schablonskatt i allmänhet är mer betungande än den skatt som påförs investerare som har andelar i inhemska fonder och som inte styrkt sina inkomster från dessa. Därtill kommer den omständigheten att andelsägare i så kallade "svarta" fonder inte har möjlighet att bevisa de inkomster de faktiskt erhållit och således undgå schablonbeskattningen, samtidigt som lagen om investeringsbolag inte föreskriver någon schablonbeskattning av denna typ vad gäller investeringar i inhemska fonder.

17 Den hänskjutande domstolen har dessutom preciserat att regeln i 18 § stycke 3 AuslInvestmG, som Finanzamt Ulm tillämpat på Maria Schweier, under den aktuella perioden varit i stort sett oförändrad sedan den 31 december 1993. Den hänskjutande domstolen har tillagt att de investeringsfonder i vilka Maria Schweier ägde andelar ska betraktas som investeringsfonder hemmahörande i ett tredjeland, eftersom de upprättats enligt de på Caymanöarna gällande bestämmelserna om tillstånd och tillsyn, och att de berörda investeringsfondernas förvaltningsbolag hade sitt säte där.

18 Den hänskjutande domstolen hyser emellertid tvivel om huruvida de materiella villkoren för tillämpning av artikel 64.1 FEUF är uppfyllda och huruvida 18 § stycke 3 AuslInvestmG avser tillhandahållande av finansiella tjänster eller direktinvesteringar.

19 Under dessa omständigheter beslutade Bundesfinanzhof att förklara målet vilande och att ställa följande tolkningsfrågor till domstolen:

"1) Utgör den fria rörligheten för kapital i artikel [63 FEUF] vid innehav av andelar i tredjelandsfonder hinder mot en nationell bestämmelse (i det aktuella fallet 18 § stycke 3 AuslInvestmG), enligt vilken utdelningen till inhemska innehavare av andelar i utländska investeringsfonder under vissa förutsättningar även ska omfatta fiktiva intäkter motsvarande 90 procent av skillnaden mellan det första och det senaste återköpspriset under året, dock minst 10 procent av det senaste återköpspriset (eller börs- eller marknadsvärdet), eftersom bestämmelsen, som i stort sett har varit oförändrad sedan den 31 december 1993, gäller tillhandahållande av finansiella tjänster, i den mening som avses i standstill-klausulen i artikel [64.1 FEUF]?"

Om den första frågan inte ska besvaras jakande:

2) Utgör andelar i en investeringsfond med säte i ett tredjeland alltid en direktinvestering, i den mening som avses i artikel [64.1 FEUF], eller beror svaret på frågan på om innehavet ger investeraren möjlighet, på grund av nationella bestämmelser i den stat där investeringsfonden har sitt säte eller av andra skäl, att effektivt medverka i förvaltningen eller kontrollen av investeringsfonden?"

Prövning av tolkningsfrågorna

Den första frågan

20 Den hänskjutande domstolen har ställt den första frågan för att få klarhet i huruvida artikel 64 FEUF ska tolkas så, att en nationell lagstiftning, såsom den som är aktuell i det nationella målet, som föreskriver att andelsägare i en utländsk investeringsfond ska betala en schablonskatt på avkastningen från denna fond när denna inte uppfyller vissa lagstadgade krav, utgör en åtgärd avseende kapitalrörelser som gäller tillhandahållande av finansiella tjänster, i den mening som avses i nämnda artikel.

21 I detta avseende erinrar domstolen om att artikel 64.1 FEUF innehåller en uttömmande förteckning över de kapitalrörelser på vilka artikel 63.1 FEUF inte ska tillämpas. Denna bestämmelse ska tolkas restriktivt, eftersom den innebär ett undantag från den grundläggande principen om fri rörlighet för kapital (se dom Welte, C?181/12, EU:C:2013:662, punkt 29).

22 Det ska följaktligen prövas huruvida den i det nationella målet aktuella lagstiftningen gäller kapitalrörelser och i så fall huruvida dessa kapitalrörelser gäller tillhandahållande av finansiella tjänster.

23 I avsaknad av definition av begreppet kapitalrörelser i EUF-fördraget, har domstolen ansett att den nomenklatur som utgör bilaga I till direktiv 88/361 är vägledande. Domstolen har därvid gjort förbehållet att förteckningen i direktivet inte är uttömmande, vilket anges i dess inledning (se, för ett liknande resonemang, bland annat dom van Hilten-van der Heijden, C?513/03, EU:C:2006:131, punkt 39, dom Missionswerk Werner Heukelbach, C?25/10, EU:C:2011:65, punkt 15, och dom Welte, C?181/12, EU:C:2013:662, punkt 20).

24 Inlänningars förvärv av utländska andelar, oavsett om dessa omsätts på en fondbörs eller inte, omfattas av de kapitalrörelser som anges i del A, avseende "Transaktioner i andelar utfärdade av företag för kollektiva investeringar" under rubrik IV i bilaga 1 till direktiv 88/361, med rubriken "Aktiviteter med andelar utgivna av företag för kollektiva investeringar".

25 Erhållande av utdelning från företag för kollektiva investeringar kan, trots att de i denna nomenklatur inte uttryckligen omnämns som "kapitalrörelser", knytas till inlänningars förvärv av utländska andelar, oavsett om dessa omsätts på en fondbörs eller inte, och är således ouplösligen förbundna med en kapitalrörelse (se, för ett liknande resonemang, dom Verkooijen, C?35/98, EU:C:2000:294, punkt 29).

26 En sådan nationell lagstiftning som den som är aktuell i det nationella målet och som reglerar skatten på inkomster för investerare med andelar i företag för kollektiva investeringar, genom att föreskriva beskattningsmetoder som skiljer sig beroende på om de berörda utländska investeringsfonderna uppfyller bestämmelserna i 17 § och i 18 § stycke 2 AuslInvestmG, utgör följaktligen en åtgärd som avser kapitalrörelser, i den mening som avses i nämnda nomenklatur.

27 Det ska därför fastställas huruvida de kapitalrörelser som avses i en sådan lagstiftning som den som är aktuell i det nationella målet gäller tillhandahållande av finansiella tjänster, i den mening som avses i artikel 64.1 FEUF.

28 Domstolen ska för det första undersöka det argument som bland annat den hänskjutande domstolen och Europeiska kommissionen ställt sig bakom och enligt vilket enbart åtgärder som direkt avser tillhandahållare av finansiella tjänster i sig och som reglerar genomförandet och kontrollen av deras finansiella transaktioner samt tillstånd och likvidation, kan omfattas av artikel 64.1 FEUF, vilket inte är fallet med förordningar som avser beskattning av investerare.

29 I detta avseende hänvisar domstolen, för det första, till avgränsningen mellan fördragets bestämmelser om tillhandahållande av tjänster och om kapitalrörelser.

30 Domstolen har redan slagit fast att det av lydelsen av artiklarna 56 FEUF och 63 FEUF samt av deras placering i två olika kapitel i avdelning IV i fördraget framgår att bestämmelserna, även om de är nära knutna till varandra, är avsedda att reglera olika situationer och att de vardera har ett eget tillämpningsområde (se, för ett liknande resonemang, dom Fidium Finanz, C?452/04, EU:C:2006:631, punkt 28).

31 Av domstolens fasta praxis framgår att frågan huruvida en nationell lagstiftning omfattas av den ena eller andra fria rörligheten ska avgöras med beaktande av ändamålet med den aktuella lagstiftningen (se, för ett liknande resonemang, dom Holböck, C-157/05, EU:C:2007:297, punkt 22 och där angiven rättspraxis, dom Dijkman och Dijkman-Lavaleije, C-233/09, EU:C:2010:397, punkt 26, och dom Test Claimants in the FII Group Litigation, C-35/11, EU:C:2012:707, punkt 90).

32 Såsom generaladvokaten har konstaterat i punkt 67 i sitt förslag till avgörande, omfattas en nationell lagstiftning som huvudsakligen avser tillhandahållande av finansiella tjänster av fördragets bestämmelser om friheten att tillhandahålla tjänster, trots att detta tillhandahållande skulle kunna föranleda eller gälla kapitalrörelser.

33 Domstolen har nämligen redan slagit fast att nationella bestämmelser, i vilka en medlemsstat föreskriver att bolag med säte i tredjeland måste ha förhandstillstånd för att yrkesmässigt bevilja krediter i den medlemsstaten och som således leder till att ett sådant bolag nekas tillträde till finansmarknaden, har en avgörande inverkan på utövandet av friheten att tillhandahålla tjänster i den mening som avses i artikel 56 FEUF och följande artiklar (dom Fidium Finanz, C-452/04, EU:C:2006:631, punkterna 49 och 50).

34 Däremot omfattar artikel 64.1 FEUF nationella åtgärder som åtminstone huvudsakligen avser kapitalrörelser.

35 Att under sådana omständigheter kräva att åtgärder direkt ska avse tillhandahållare av finansiella tjänster i sig och att de ska reglera genomförandet och kontrollen av deras finansiella transaktioner, tillstånd eller likvidation, för att omfattas av artikel 64.1 FEUF, skulle innebära ett ifrågasättande av avgränsningen mellan fördragets bestämmelser om friheten att tillhandahålla tjänster och om den fria rörligheten för kapital.

36 Tolkningen av artikel 64.1 FEUF, enligt vilken den inte skulle avse situationer som omfattas av friheten att tillhandahålla tjänster, bekräftas också av att kapitlet om friheten att tillhandahålla tjänster, i motsats till kapitlet om den fria rörligheten för kapital, inte innehåller någon bestämmelse om att bestämmelserna i kapitlet är tillämpliga på sådana medborgare i tredjeland som tillhandahåller tjänster och som har etablerat sig utanför Europeiska unionen, eftersom målet med det sistnämnda kapitlet är att säkerställa friheten att tillhandahålla tjänster för medlemsstaternas medborgare (dom Fidium Finanz, C-452/04, EU:C:2006:631, punkt 25).

37 Av artiklarna 63 FEUF och 64.1 FEUF framgår emellertid att alla restriktioner för kapitalrörelser som gäller tillhandahållande av finansiella tjänster i princip är förbjudna mellan medlemsstaterna och tredjeland, såvida inte dessa restriktioner, enligt nationell lagstiftning eller unionsrätt, var i kraft den 31 december 1993 eller i förekommande fall den 31 december 1999.

38 Med hänsyn till skillnaderna mellan bestämmelserna om friheten att tillhandahålla tjänster och bestämmelserna om den fria rörligheten för kapital, vad gäller deras geografiska tillämpningsområde och den personkrets som omfattas av tillämpningsområdet, är de situationer som avses i artikel 64.1 FEUF med nödvändighet annorlunda än de som avses i artikel 56 FEUF och följande artiklar.

39 Domstolen erinrar vidare om att det avgörande kriteriet i artikel 64.1 FEUF, såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 74 i sitt förslag till avgörande, avser det direkta orsakssambandet mellan kapitalrörelserna och tillhandahållandet av finansiella tjänster, och att den inte avser den personkrets som omfattas av tillämpningsområdet för den omtvistade nationella åtgärden eller dess samband med tillhandahållaren, snarare än mottagaren av sådana tjänster. Såsom redan slagits fast i punkt 21 i denna dom definieras tillämpningsområdet för artikel 64.1

FEUF med hänvisning till de kapitalrörelser som kan bli föremål för restriktioner.

40 Den omständigheten, att en nationell åtgärd i första hand avser investeraren och inte tillhandahållaren av finansiella tjänster, utgör följaktligen inte hinder mot att åtgärden omfattas av artikel 64.1 FEUF.

41 Slutligen, och i motsats till vad kommissionen har gjort gällande, följer det av domstolens fasta praxis att medlemsstaternas skattelagstiftningar kan omfattas av artikel 64.1 FEUF (se, bland annat, dom *Test Claimants in the FII Group Litigation*, C-446/04, EU:C:2006:774, punkterna 174–196, dom *Holböck*, C-157/05, EU:C:2007:297, punkterna 37–45, och dom *Prunus och Polonium*, C-384/09, EU:C:2011:276, punkterna 27–37).

42 Vad för det andra gäller räckvidden av undantaget i artikel 64.1 FEUF, erinrar domstolen om att nämnda undantag ska tolkas strikt i syfte att bevara den ändamålsenliga verkan av artikel 63 FEUF.

43 För att omfattas av nämnda undantag måste således den nationella åtgärden avse kapitalrörelser med tillräckligt nära anknytning till tillhandahållandet av finansiella tjänster.

44 Såsom generaladvokaten har understrukit i punkt 74 i sitt förslag till avgörande, är ett direkt orsakssamband mellan kapitalrörelserna och tillhandahållandet av finansiella tjänster nödvändigt för att det ska kunna vara fråga om en tillräckligt nära anknytning.

45 Av detta följer att en nationell lagstiftning som begränsar tillhandahållandet av finansiella tjänster, samtidigt som den är tillämplig på kapitalrörelser till eller från tredjeländer, omfattas av artikel 64.1 FEUF (se, i analogi med kapitalrörelser som gäller direktinvesteringar eller etableringar i den mening som avses i artikel 64.1 FEUF, dom *Test Claimants in the FII Group Litigation*, C-446/04, EU:C:2006:774, punkt 183, och dom *Holböck*, C-157/05, EU:C:2007:297, punkt 36).

46 Förvärv av andelar i en investeringsfond med säte på Caymanöarna, och erhållandet av utdelning från dessa fonder, implicerar i förevarande fall att dessa fonder tillhandahåller den berörde investeraren finansiella tjänster. En sådan investering skiljer sig från när en investerare direkt förvärvar bolagsandelar på marknaden, eftersom den förstnämnda investeringen, på grund av nämnda tjänster, bland annat möjliggör en större diversifiering av tillgångarna och en bättre riskspridning.

47 En sådan lagstiftning som den som är aktuell i det nationella målet, som föreskriver en schablonbeskattning, vilket innebär att investeraren inte har möjlighet att beskattas för de inkomster vederbörande faktiskt har erhållit, när utländska investeringsfonder inte uppfyller kraven i 17 § och i 18 § stycke 2 *AuslInvestmG*, kan avskräcka inhemska investerare från att köpa andelar i utländska investeringsfonder och följaktligen leda till att dessa investerare i mindre utsträckning utnyttjar tjänster som sådana fonder erbjuder.

48 Med hänsyn till det ovanstående ska den första frågan således besvaras enligt följande: Artikel 64 FEUF ska tolkas så, att en nationell lagstiftning, såsom den som är aktuell i det nationella målet, som föreskriver att andelsägare i en utländsk investeringsfond ska betala en schablonskatt på avkastningen från denna fond när fonden inte uppfyller vissa lagstadgade krav, utgör en åtgärd avseende kapitalrörelser som gäller tillhandahållande av finansiella tjänster, i den mening som avses i nämnda artikel.

Den andra frågan

49 Med beaktande av svaret på den första frågan saknas anledning att besvara den andra

frågan.

Rättegångskostnader

50 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

Artikel 64 FEUF ska tolkas så, att en nationell lagstiftning, såsom den som är aktuell i det nationella målet, som föreskriver att andelsägare i en utländsk investeringsfond ska betala en schablonskatt på avkastningen från denna fond när fonden inte uppfyller vissa lagstadgade krav, utgör en åtgärd avseende kapitalrörelser som gäller tillhandahållande av finansiella tjänster, i den mening som avses i nämnda artikel.

Underskrifter

* Rättegångsspråk: tyska.